

prima instanță - N. Costin,
instanța de apel – N. Cernat, L. Bulgac, A. Pahopol,

ÎNCHEIERE

23 septembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curtii Supreme de Justiție

în componență:
Președintele completului,

Judecători

Svetlana Filincova
Sveatoslav Moldovan
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către recurentul Malarciuc Maria,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Malarciuc Maria împotriva lui Malarciuc Alexandru cu privire la revocarea contractului de donație,

împotriva deciziei Curtii de Apel Chișinău din 26 mai 2015, prin care a fost respins apelul declarat de către Malarciuc Maria, și menținută hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 02 decembrie 2014,

c o n s t a t ă ;

La 13 noiembrie 2013 Malarciuc Maria s-a adresat în instanța de judecată cu cererea de chemare în judecată împotriva lui Malarciuc Alexandru în care a solicitat revocarea contractului de donație nr.11122 din 15 august 2001 ce are ca obiect apartamentul nr.136 din bd. Ștefan cel Mare 6, mun. Chișinău.

În motivarea pretențiilor formulate a menționat că, în anul 2001 din proprie inițiativă a decis de a dona fiul său Malarciuc Alexandru cota sa parte din apartamentul nr.136 situat pe bd. Ștefan cel Mare 6, mun. Chișinău.

Susține că în anul 2008 fiul său a desfăcut căsătoria cu soția sa și a plecat din locuință, iar de atunci nu mai suportă cheltuieli pentru întreținerea imobilului, serviciile comunale fiind achitate doar de către Malarciuc Maria. La momentul întocmirii contractului de donație a avut o înțelegere verbală cu feciorul său, că el îi va acorda tot suportul material și financiar de care are nevoie, însă aceasta nu a fost respectată. Pe parcursul a 5 ani nu s-a interesat nici o dată de starea sănătății, de situația ei materială, fiind nevoită la vârsta ei înaintată să muncească pentru a se întreține, iar veniturile donatorului s-au redus în măsura în care nu-și mai permit să-și asigure întreținerea corespunzătoare.

Mai susține că feciorul când se află în stare de ebrietate mereu o insultă și cu atât mai mult o persecută să părăsească locuința motivând faptul că dânsul este unicul proprietar ai imobilului.

Consideră că situația în care se află constituie stare de nevoie, iar donatorului Malarciuc Alexandru nu îi asigură o întreținere corespunzătoare și nu își îndeplinește obligațiunile de întreținere. Totodată restituirea bunului pe care l-a donat, nu-i lezează lui Malarciuc Alexandru dreptul de proprietate asupra apartamentului nr.136 din bd. Ștefan cel Mare 6, mun. Chișinău, deoarece dânsul a participat la privatizarea acestui imobil și este proprietar a 1/2 cotă parte din acest imobil.

Prin hotărârea judecătoreii Centru mun. Chișinău din 02 decembrie 2014, acțiunea înaintată de Malarciuc Maria s-a respins ca fiind depusă cu omiterea termenului de prescripție.

Nefiind de acord cu hotărârea instanței de fond Malarciuc Maria la 15 decembrie 2014 a depus cerere de apel împotriva hotărârii judecătoreii Centru mun. Chișinău din 02 decembrie 2014.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 26 mai 2015, s-a respins apelul declarat de către Malarciuc Maria și s-a menținut hotărârea judecătoreii Centru mun. Chișinău din 02 decembrie 2014.

La 21 iulie 2015, recurentul Malarciuc Maria a declarat recurs împotriva hotărârilor judecătorești, cerînd admiterea recursului, casarea acestora și emiterea unei noi decizii prin care să fie admisă acțiunea înaintată.

În motivarea recursului s-a menționat că, nu este de acord cu soluția instanțelor investite cu judecarea fondului fiind dată o apreciere arbitrară probelor din dosar și a circumstanțelor relevante speței.

Susține recurentul că soluția instanței de apel privind menținerea hotărârii instanței de fond este neîntemeiată deoarece instanța de apel în decizia sa s-a pronunțat și asupra chestiunii de revocare a contractului de donație, cerință care indică că nu a fost înaintată, iar instanța de fond nu s-a expus asupra cerinței de rezoluțiune a contractului și nici nu a examinat cauza sub acest aspect, din care motive nu era în drept să se expună asupra termenul de prescripție.

Consideră că instanța urma a se expune doar asupra cerinței de rezoluțiune a contractului de donație. Totodată la caz termenul de prescripție nu putea fi invocat deoarece starea de nevoie și obligațiunea de a întreținere persistă și la moment și respectiv termenul de prescripție nu este expirat.

Mai susține recurenta că i s-au încălcat dreptul la un proces echitabil deoarece instanța nu i-a explicat drepturile și obligațiile procesuale.

Recurentul și-a întemeiat pretențiile invocate în recurs prin prisma prevederilor art. 432, alin. (2), lit. a) și c) Cod de Procedură Civilă, care statuează expres că se consideră că de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată și a interpretat în mod eronat legea.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Potrivit scrisorii Curții de Apel Chișinău (f.d.140), nu este indicată data expedierii deciziei motivate în adresa participanților la proces, și nici nu există dovada legală de recepționare motiv pentru care instanța de recurs consideră că recurentul s-a conformat prevederilor legale și recursul declarat la 21 iulie 2015 este depus în termen, potrivit prevederilor art.434 Cod de Procedură Civilă.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de Procedură Civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de Procedură Civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației, în viziunea recurentului, fără a indica un temei prevăzut de art.432 alin.(2), (3) și (4) Codul de procedură civilă, sunt inadmisibile din considerentele că nu se încadrează în prevederile art. 432 alin.(2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și nu constituie temei de casare a deciziei, deoarece recursul exercitat are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și jurisprudența CEDO, conform căreia recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcei contra Irlandei, 16 aprilie 1991), însă motivele recursului invocat în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat în mod corespunzător.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Tot odată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei

probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs. Prin prisma art. 432 alin.(4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă. Din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Argumentele invocate de către recurent poartă un caracter declarativ, se combat cu probe administrate și nu au suport legal.

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere că instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, cu respectarea normelor de drept material, procedural și apreciind corect probele administrate a emis o hotărîre legală, iar argumentele invocate de către Malarciuc Maria în cererea de recurs poartă caracter declarativ și nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 Cod de Procedură Civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul declarat de către Malarciuc Maria, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Svetlana Filincova

Judecători

Sveatoslav Moldovan

Dumitru Mardari